

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Historiae Ecclesiasticae Pars ...

Historiae Ecclesiasticae Pars Secvnda, Qva Continentvr Socratis Scolastici
Constantinopolitani lib. 7. Theodoriti Cyrensis episcopi lib. 5

Christopherson, John

[Köln], 1569

Quòd imperator Iulianus Christianos o[mn]es odio persequabatur, ac in
primis Eleusium Nouatianoru[m] episcopum. Cap. IX.

urn:nbn:de:hbz:466:1-12704

SOCRAT. HISTORIAE

stabilita. Isti cum à quibusdam hoc modo rogarentur, Vos qui Macedoniani nominati estis, si diuersa sit vestra ab Acacianorum opinio, quid est quamobrem ad hunc vsque diem cum illis, tanquam vobiscum in eadem opinione consentientibus communicetis, ista per Sophronium Pompeiopolis vrbs Paphlagoniæ episcopum responderunt: episcopos versus occidentem in opinione consubstantialis prope delirasse: AEtium autem in oriente veritatis doctrinam deprauare conatum, dissimilitudinem substantiæ in patre & filio introduxisse: Vtriusque partis sententiam peruersam esse. Illos enim temere, & absque iudicio distinctas separatasque patris & filij essentias, in vnum coniunxisse, nomineque consubstantialis, tanquam prauitatis vinculo colligasse: hunc autem proprietate naturæ, quæ est filij cum patre dissimilitudinis substantiæ nomine disiunxisse. Et quoniam vtrique in contrarias sententias, easque extremas inciderunt, nobis consultum visum esse, mediam viam inter vtrosque insistere, veram piamque doctrinam tenere, filiumque patri essentia similè affirmare. Ista sunt quæ Macedoniani sicut Sabinus narrat in libro, quem de collectione rerum in conciliis gestarum inscripsit, ad rogatum per Sophronium responderunt. Atque in eo, quod AEtium, tanquam dissimilitudinis patris & filij authorem accusant, & non Acacianos, videntur veritatis lucem fallaciter & captiose obscurare, & partim Arrianorum opinioni, partim eorum sententiæ, qui fidem consubstantialis tuentur aduersari. Verum suis ipsorum verbis planè coarguuntur, nimirum quod obiecta vtriusque partis opinione, ipsi sibi nouam doctrinam confinxere. Sed de his satis multa.

Quòd imperator Iulianus Christianos oēs odio persequeretur, ac in primis Eleusium Nouatianorū episcopum. CAP. IX.

Iulianus Imperator, tametsi fuit in initio imperij erga omnes facilis & perhumanus, tempore tamen progrediente non similem se omnibus ostendit: Sed vbi criminatio vlla contra Constantium allata erat, ibi Christianorum postulata libentissimo animo concessit. Vbi autem nihil eiusmodi incidebat, priuatum odium, quod
contra

contra omnes omnino Christianos animo concepisset, palam omnibus declarare cœpit. Nam Nouatianorum ecclesiam, quæ erat Cyzici, ab Eleusio episcopo solo æquatam, de integro exstrui mandat, grauisissimamque multam Eleusio illius vrbs episcopo se irrogaturum minatur, si non intra duorum mensium spatium suis ipsius impensis eam exædificandam curaret. Porro autem Gentilium ritus renouare, templa eorum, vti dixi, aperire, victimas fortunæ populari, Constantinopoli in ipsa regia, vbi illius deæ statua erat locata, immolare cœpit.

De Mari Chalcedonensi episcopo.

CAP. X.

SVb idem tempus Maris Chalcedonis, vrbs Bithiniæ episcopus, manu ad imperatorem Iulianum deductus (nam cum iam erat valde exacta ætate, oculorum suffusione afflictabatur) illum grauiter reprehendere, impium, desertorem ecclesiæ, Dei hostem appellare cœpit. Ille verba contumeliosa contra elocutus, episcopo par pari referre, cæcum vocare, has voces fundere: Deus tuus Galilæus nō est te curaturus. Iulianus enim Christum Galilæum, & omnes Christianos eodem nomine nuncupauit. Maris igitur paulo liberius Imperatoris maledictis occurrere: Gratiæ, inquit, ago Deo, qui me orbauit luminibus, ne tuū vultum, qui tam ad omnem impietatem proiectus es, aliquando aspicerem. Ad quæ quidem verba, nihil omnino respōdit Imperator, sed episcopo acerbè persecutus est. Cū videret præterea Christianos magno honore illos prosequi, qui regnante Diocletiano, martyrio occubuisent, cumque pro certo cognosceret, complureis prompto, & alacri animo ad martyrium velle contendere, ille perinde quasi Christianos esset ab hoc beneficio repulsurus, alia via ad eos afflicandos aggreditur. Et quamquam insatiabilem crudelitatem Diocletiani temporibus usurpatam missam faciebat, non tamen à persequendo penitus se continuit. Est enim, mea quidem sententia, persecutionis genus, homines, qui quietè & tranquillè se gerunt, vlla ratione conturbare. Iulianus verò Christianis hoc pacto non parum faceſcebat molestiæ: lege fanciuit,

M 3

ne Chri-